

Ősi hagyaték

Közép-Amerika, Mexikó:

Egy kutatócsoport Mexikóvárostól körülbelül 100 km-re már négy napja végzett fel-tárásokat, újabb titkokra szerettek volna rájönni. A régészek inkább csak a romokkal foglalkoztak és különféle ásatásokat végeztek a monszunerdőben ott, ahol régebben, a Krisztus utáni századokban is éltek őslakosok. Az igazi nevét ennek a városnak senki sem tudta, mert minden bizonnyal az aztékok találtak e városra, és már akkor is legalább 700 éve romokban hevert. Ők nevezték el Teotihuacánnak, ami az ő nyelvükön, vagyis nauhatl nyelven annyit jelent, hogy „azok lakhelye, akik az istenek útjával rendelkeztek”.

A kutatók már régóta tervezték ezt az expedíciót, mert a forrásokból biztosra vették, hogy lennie kell itt valaminek, ami még nagy értéket képvisel. A közel 16 fős csapat már lassan mindent bejárt, amit csak lehetett, és lassan mindent megmozgattak, jártak a Hold és Nap templomokban is, a barlangokat is alaposan megvizsgálták, de nem vettek észre semmi szokatlant, amit lehetett, már elvittek. Azonban ennek ellenére sem adták fel, kerestek valamit, mert érezték, hogy itt van és több éves munkát nem akartak csak úgy kidobni. Ebben leginkább Karl Backwater volt biztos és nem bízott semmit a véletlenre.

Mint mindig most is a déli kávéját iszogatta olyan egy óra körül és a sátrában pihent. A sátrakat szépen sorba, egymás mellett állították fel, szemben a Nap piramisával, az előtte lévő hosszú egyenes és sík részen, ahol egy fa sem nőtt. Innen jól látszódott a piramis és a környező terület is. Karl mindig csodálta ezeket a gigantikus építményeket, csakúgy, mint elég sok ember. Ő is szívesen képzelte el sokféle hasonló építményt, bár csak makettben készítette el, a valóságban kicsit költséges lett volna. A nagy melegben inkább árnyékba vonult, minél beljebb a sátrában, már elege volt a napfényből és hátradőlt a székében, úgy iszogatta a még megmaradt kávéját. Rövid, sötét haját mindig a megszokott expedíciós kalapja takarta el, de most a hűsülés érdekében inkább levette. Korát tekintve közel 35 éves lehetett, de erről senki sem kérdezte, a barátai meg tudták, hogy pontosan ennyi, így nem került szóba a kor, hacsaknem akkor, mikor a romokról és az ott hagyott eszközökről beszéltek. A székét is mindenhová magával cipelte, ez volt csak az egyedüli mániája, ahová lehetett, kedvenc hintaszékét vitte, mert abban érezte jól magát. A közel 180 cm magas embernek azért voltak különös szokásai, mert amikor kedve támadt, még a megérkezés napján, felment és kiült a Nap piramis tetejére. A legtöbb ember a cipekedéstől inkább a hűvösben keresett menedéket, ő azonban inkább körbenézett a magas építményről. Ebből is látszott, hogy nem volt egy kis ellustult ember, erőben leginkább Niels Nimtz kötekedhetett volna vele, egyik legjobb német barátja, akivel nem sokan kötözködtek volna. Karl azonban sohasem fitogtatta erejét, megmaradt a nyugodt és kedves embernek.

Kiszüröcsölte az utolsó cseppet is a pohárból, majd a mellette lévő kis asztalra és hátradőlt a székében. Nem kellett sokat várnia, fél perc se telt el és a csoport egyik tagja lépett be.

Mindegyikük a megszokott sárgásfehér egyenruhát viselte, nem lehetett eltérni ettől, de mégis voltak kivételek, mint Niels. De most nem ő jött be, hanem Jörgen Lindbom, a csapat svéd tagja.

- Ne haragudj, hogy zavarlak a pihenőben Karl, ám talán ezt érdekesnek fogod találni. – hozott egy papírt, majd a vezetőjüknek.

- Mi ez?

- A mexikói kormány egyik küldönce hozta az imént a csoportunknak, nem hiszem, hogy túl sok vidám dolog van benne.

- Biztos nem fizetnek nekünk semmit, de mindjárt kiderül. – bontotta fel a levelet a férfi és gyorsan elolvasta, majd miután befejezte, folytatta. – Nem tudom, mit akarnak ezzel. Azt írják, hogy az utóbbi expedícióban két ember is nyomtalanul eltűnt és azóta sincs semmi hír se róluk. Óvatosságra intenek, hogy mi is vigyázzunk.

- Nem hinném, hogy bármilyen átok sújtotta volna őket, valami más lehet a háttérben.

- Tőlünk eddig senki sem tűnt el, nem is hiszem, hogy bárki is eltűnne, de azért szólunk mindenkinek. Megtennéd, hogy beszélsz az emberekkel?

- Persze, nem nagy ügy. Aztán megyek vissza én is a piramisba, még azért van néhány rész, amit nem vizsgáltunk át. Azokra még ráfér, meg szerintem a barlangok is tartogathatnak érdekességeket.

- Igen, igen. Nem hiszem, hogy mindent elvittek. Valami értékes maszkot jade-ból vagy nefritből biztosan találunk még, ez a megérzésem. Nem tudom, miért, de ezt érzem. Vagy valami különös obszidiánból készült tárgyat. Valamit biztosan.

- Eddig sosem csaltak a megérzéseid, bár ha jól tudom, csak egyszer voltál ennyire biztos ebben, de az bejött. Még az elkövetkezendő 6 napban, amit finanszíroznak, még bármit találhatunk.

- Én is ebben reménykedem. – kelt fel a székéből és ismét feltette a kis kalapját. – Menjünk, ne lustálkodjunk.

- Néha ránk fér. Bár ez így drága nyaralás lenne. – mosolygott Jörgen.

- Bizony, napi 500 dollár nem olyan kis összeg, de megéri itt lenni. Nem véletlenül megyünk máris vissza a piramisba. – dobta bele a szemetesbe a levelet, és visszaindultak a hatalmas és régi piramisba.

Az emberek végezték a dolgukat, mindannyian keresték a hatalmas kincset, amelyért jöttek, de megéledtek volna egy kis örömmel is, persze törekedtek a nagy zsákmány megtalálására. Nemcsak amerikai és német kutatók voltak jelen, hanem akadt köztük más nemzetiségűek is, mint Jörgen, de mellette volt egy izraeli is, egy francia, két mexikói, egy orosz, egy kínai és három magyar is. Mindannyian bíztak Karlban, hisz régóta ismerték, legalább egy éve, de valaki már tíz éve is. Tüzetesen átvizsgálták az írásokat is, a Nap piramisának bejárata előtti lépcsőn tárgyalták meg mindig a fontos dolgokat. Elhozták az összes írásos emléket is, amit csak lehetett és megpróbálták rájönni az értelmére, több-kevesebb sikerrel. Mindenki tett valamit az ügyért, további ásatásokat végeztek és kerestek

apró nyomokat, de egyelőre nem sok sikerrel. A délutáni nagy munkában mindannyian igyekeztek, szerencsére a forróság annyira nem érződött az épület belsejében, főleg nem a barlangokban. A legtöbben a Nap piramis alatt lévő barlangban keresgéltek, odalent kilencen voltak, de a száz méter hosszú barlangban jól megfértek.

Ám a mai nap sem találtak semmit, hiába kutakodtak oly nagy erővel. Már este hat körül járt az idő, és már kezdtek fáradni és elkedvetlenedni az emberek így ennek a napnak a végén is. A kínai és a magyar kutató még a barlang egyik végében egy pici fonott kosarat talált. Bár elég rongyos állapotban volt, sőt szinte már csak egy kis cafat maradt meg belőle.

- Azért ezt a napot is lezárhatjuk valamivel. – szölt Teofil. – Bár találhattunk volna szebb darabot is.

- Igen, nem a legszebbnek lenni ez, de azért ez lenni az első ilyen kosárka, amit itt talál ember. – felelte Ying Wan, aki még annyira nem sajátította el a nyelvet.

- Ebben Neked van igazad. Megtaláltuk az első kosarat. – közölte fancsali képpel a magyar kutató. – Bár én valami szebbre gondoltam így az este előtt.

- Mondjuk egy hordó ezer éves borra?

- Na olyat még nem ittam, de az se lehetne rossz. Mit szólnál mondjuk egy láda aranyhoz?

- Nem lenni rossz. Most lenni azonban csak ez.

- Nincs itt semmi más? – nézett körbe Teo, mert ott mindenki így becézte és kis kanálával elkezdte arrébb lapátolni a homokot. Egy kis idő múlva azonban abbahagyta. – Nincs itt semmi más. Biztos nekünk hagyták itt.

- Meglehet. De nézni az ott meg. Az mi lehetne? – mutatott a kínai a falnak a legaljára, ami már találkozott odalent a homokkal és csak egy kis kék sima valami látszódott ki a talajból, pont eltakarták a finom homokszemek.

- Te, Ying, mit találtál? – vette jobban szemügyre a kis kék részt. A kínai is előszedte a kis kanalát és ecsetjét, és elkezdtek szorgosan tisztogatni a környező részeket. Azzal a boldog idegességgel együtt végezték a feltárást és izgatottak voltak, vajon mit is találtak. Csak egy egyszerű kis váza bújik ott meg vagy valami más régiség? – Ez nem is olyan kicsi! – vélte Teofil.

- De itt már vége. – vette el az utolsó lapát homokot Ying. – Hmm, elég érdekes. Még nem láttam hasonlót ez idő előtt. – valójában egy közel 3cm széles és 6 cm hosszú valamit találtak, tehát nem egy nagyon nagy tárgyat.

- Én sem, de ahogy látom, így a szélén is vége. Mi ez, egy egyszerű téglá? – hangzott a magyar hangja, de már egy kis kétkedés is volt benne.

- Mindjárt megtud mi ez. – felelte a társa és az utolsó ecsetvonásokkal teljesen megtisztította a tárgyat, aztán következett a nagyító. Valami különleges eszköz lehetett, mert úgy tűnt, mintha két lencse lenne egymáson, miközben oldalt még gombokat is lehetett látni. Valójában ez egy fejlett kis műszer volt, mely a tetején kiírta, hogy milyen anyagból is készült a tárgy és azért lehetett vele vizsgálgódní, a nagyítása is meghaladta az egyszerű lencsét.

Egy ideig nézegette még az anyagot, majd megnézte az elemzést. De csak nézte is nem értette. Erre Teo is ránézett a műszerre, ám neki még nem tűnt semmi sem furcsának.

- Vizsgáld meg még egyszer. – mire Ying újra lenyomta a gombot, de a műszer nem írt ki semmit, csak össze-vissza mindenféle jelet. – Elromlott vagy...

- Vagy valami olyasmi ez, amit nem ismer műszer. De minden új anyagot ismer műszer, nem?

- De, hogyan. Akkor... - lepődött meg Teo. – Akkor ez most egy ismeretlen anyag?

- Úgy tűnik, szólni Karl?

- Naná. Karl! Karl! Itt vagy? – kiáltott a magyar, mire az egész terem csak úgy visszhangzott. Időközben néhányan felmentek, és már vagy csak öten lehettek, de mivel csak lámpákkal világítottak így nem láttak át tisztán a másik végébe.

- Itt vagyok. – szólt tőlük vagy negyven méterre. – Mi az?

- Nem tudjuk, mi ez, de szerintem nézd meg!

Erre nemcsak ő, hanem a másik két ember, Tina Gish és Szűcs Emese is odament hozzájuk. Mindannyian remélték, hogy találtak valami fontosat és érdekeset.

- Mi ez? – kérdezte Tina, mikor odaért.

- Na, ez egy jó kérdés. Karl, szerinted?

- Érdekes. – térdelt oda a férfi és ujjával körberajzolta a kék négyzetet. Valójában világos és sötét részek is előfordultak benne, a kék minden árnyalatát meg lehetett benne találni. – Még sohasem láttam ilyet. Különleges. És benne a falban?

- Ezek természetes barlangok, nemde? Akkor ez már benne volt akkor is, mikor a nép itt élt, vagy ők tették oda? Vajon melyik a helyes elgondolás? – gondolkodott hangosan Emese.

- Fogalmam sincs. Nincs itt semmilyen jelölés?

- Nem találtunk semmit szinte egy fonott kosáron kívül. – közölte Teo.

- Az is egyedi, de szerintem most ez érdekesebb, nem gondoljátok? Mindig az az érdekes, amit nem tudunk, hogy micsoda. – szólt Tina, s közelebb lépett a falhoz és keresgélni kezdett valamilyen írást vagy bármi fontosat.

- Ami azt illetni, megnyomni nem lehet, tehát bármi más lehet. Szerintem szedjük el homokot. – javasolta Ying.

- Nem rossz ötlet, ki tudja mit rejt ez a puha lösz. – egyezett bele Karl, mire a három férfi nekilátott a tisztításhoz.

Amilyen gyorsan csak lehetett, persze a megszokott nyugalommal, bár mégis gyerekes kíváncsisággal, gyorsan dolgoztak és eltakarítottak onnan mindent, amire nem volt szükség. Félórányi munka után végeztek is, de akkor érkezett két újabb „vendég”, hisz a többiek kimentek még az utolsó napfényes órákra, és mivel a többiek a barlangban maradtak, egy idő után már aggódni kezdtek, aztán Kékesi Eliza és Yftah Mosul megkeresték a többieket odalent. Pontosan akkor érkeztek meg, amikor az utolsó kis homokszemet is eltakarították arról a helyről.

- Miért nem jöttök fel? Már aggódtunk miattatok. Nem szoktatok túlórázni, csak ha találtok valamit. Van valami újdonság? – kérdezte Eliza.

- Meglehet, még mi sem tudjuk pontosan. – vizsgáldott Karl és a többiek is.
- Bővebben is megtudhatunk valamit? Ah, arról az a téglalakú valami lenne az? – érdeklődött Yftah, az izraeli.
- Igen, sajnos nem tudjuk, hogy mi lehet, de legalább találtunk valamit.
- Nem kéne lassan befejezni? Lesz holnap is nap. – javasolta Liz.
- De, ebben igazad van. Rendben emberek, majd holnap folytatjuk. – adta fel a vezető, mert már ő is kezdett fáradni. Mindannyian felmentek a felszínre és a sátrakba húzódtak vissza. A nap lassan lenyugodott és a táj is egyre sötétebb lett. Az esti zajok kezdtek felélnékelni, amit már volt idejük megszokni, így már nem féltek semmitől. Egy újabb éjszaka köszöntött rájuk, de most egy picit mindannyian izgatottak voltak és arra gondoltak, hogy vajon mit is találtak. Ám az álom erősebb volt és elnyomta őket, így legalább kipihenheték a nap fáradalmait...

Reggel a magyar csapat ébredt fel elsőként, az ő sátrukban aludt Jörgen és Yftah is. Először Eliza ébredt fel azon a szép reggelen és kiment megmosakodni a magukkal hozott kis víztárolónál. Mindannyian megcsodálták, amikor először meglátták, persze azóta már megszokták, hogy a magyar lányok ennyire szépek. Talán a mosolya tette, talán a szemei, kinek mi a szép. Mindenesetre nagyon aranyos és kedves lánynak ismerték. Gyönyörű barna haja volt, de kis szőke tincsek mindig benne voltak. Szerette így a haját és ez még jobban növelte szépségét. Szép barna szemei kedvességet sugároztak és a hangja megnyugtató volt mindenkit. Annyira nem volt magas, Emesével együtt ők voltak talán a legalacsonyabbak a maguk 170 cm-kel, de talán ez illett a legjobban hozzájuk. De jól állt nekik az is, hogy egy kicsit teltebbek voltak. Emese is egy rokonszenves leányzó volt, bár olykor be tudta vágni a durcást, de már ezt is megszokták. Bűbajos hangjával ő is el tudott olvasztani bárkit és szép kék szemeivel mindig megnyerően mosolygott. Ők ketten ugrottak ki az ágyból legelőször, a harmadik nő, Tina még aludt a javából. Ez az ötös fogat pattant fel legelőször a nap első sugarai és hozzá is láttak a reggelihez. Teofil szerette a hasát, megevett minden finomságot, de ez nem látszott meg rajta. Meg beszélni is szeretett, de csöndben is tudott maradni, amikor kellett és tudta szabályozni. Szerencséje volt egész életében, mindig a jó helyre keveredett, így nem volt sok mindenben hiánya. Fekete szemével ugyan kicsit titokzatosnak tűnt, mégis kedves és jó ember volt.

A többiek is lassan felébredtek és már 8-kor mindenki készen állt. A reggelit is befejezték és fejükre nyomták a kalapot és elindultak vissza be, a piramisba. A két mexikói, Arturo és Eduardo kint maradtak a német Klaussal, nehogy valaki bármit is elloponjon tőlük, bár elég kihalt része volt ez a világnak, de a tolvajok mégis mindenhol ott jártak.

Karl vezetésével ismét a barlangba ment a csapat jelentős része, persze mindenkit érdekelt az újdonság, de nyolcan mégis a piramisba vagy a környékén maradtak, csupán négyen mentek le az ismeretlen tárgyhoz. Ezúttal rádiót is vittek magukkal, hogy ha bármi történne, akkor tudják értesíteni egymást. Yftah még kora reggel kiosztotta mindenkinek és így már nem kellett ezzel vacakolni. A barlangba szépen, úrias lassúsággal odasétáltak

a kis kékes tárgyhoz és tovább folytatták a fal azon részén a kutatásokat. Minden egyes részt átvizsgáltak óvatosan és kutakodva, leporoltak mindent, de egészen délig nem találtak semmi újat. Akkor is csak azért hagyták abba az egészet, mert Eliza meghozta nekik az ebédet és hűsítő italt.

- Nos, találtatok már valamit? – érdeklődött a lány.

- Nem sokat, sőt semmit. Nem haladtunk előre egy cseppet sem. – felelte Jacques.

- Egyelőre így állunk, de nem hagyjuk abba még véletlenül sem, meg fogjuk találni a rejtély kulcsát. – közölte Karl.

- Jó lenne minél előbb. De csak egyetek nyugodtan. Jó étvágyat hozzá!

- Köszí, kedves tőled, hogy gondoltál ránk! – köszönte meg Teofil.

- Semmiség, további jó munkát! – indult vissza fel a lány, a többiek meg hozzáláttak a falatozáshoz. Bár kicsit szokatlannak tűnt, ők már mégis megszokták, hogy egy sötét barlangban ebédelnek, miközben odakint forrón süt a nap, de azért fény odalent is volt bőven, a lámpák szinte nappalt varázsoltak lentre is. Mindenhova felszereltek egy-egy kis lámpát, így jó lett a terem világítása.

Ebéd után nem pihentek egy cseppet sem, már fel is pattantak és tovább kutakodtak. Az unalmas órák folytatódtak. Sehol egy érdekes karcolás, vagy egy titokzatos felirat, csak vizsgálgatták tovább a tárgyakat és a falakat. A kis kékes valamit nem tudták kiszedni a fal mindenhol nagyon kemény volt, nem lehetett megbontani és nem is akartak benne kárt okozni, amíg nem sikerül valami információt találni róla, hogy mi is lehet az. Felmerült az is, hogy talán odalent nincs is semmi, máshol kéne keresni, de inkább lent maradtak. A többiek odafent keresték a megoldást, de ők sem találtak semmi hasznosat. Már kezdtek belefáradni az egészbe. Kitartóak voltak, és kíváncsiak is, hajtották őket a tűz, hogy mit találhattak, de semmi újdonság vagy magyarázat nem állt rendelkezésükre. A kedvük egyre fogyott és a tempójuk sem volt már olyan gyors, mint kezdetben. Elvégre már az ötödik napja nem láttak semmi érdekeset, ha rá is bukkantak valamire, abból már előttük lévő csapatok több tucattal találtak. Így telt ez a napjuk is és kicsit szomorúak voltak.

Háromkor azonban egy éles hang oszlatott szét minden unalmat:

- Trouve! Találtam valamit!!! – kiáltott Jacques.

Erre a mondatra, mintha megcsípett volna mindenkit egy darázs, felugrottak és odarohantak a franciához, aki majdnem a sarokban állt, közel 7 méterre attól a kékes tárgytól. A falat finoman le lehetett bontani és ezt találta meg a régész. Csak egy picit ért hozzá a kezével és a finom fal már meg is indult lefelé. Utána már kézzel egyszerűbb volt bontani. A többiek körülállták és érdeklődve figyelték, hogy mit is talált Jacques.

A falat lassan lebontotta, de csak egy kicsi részen, körülbelül húszszor húsz centiméternyi részen lehetett leszedni olyan könnyen a falat, majd öt centi után ismét kemény tárgyba ütköztek. Mivel csak egy ember fért hozzá, ezért a francia egyedül tisztogatta meg a kemény kőtáblát, ami a fal mögött lapult és több ismeretlen jel is látszott rajta.

- Vajon mi lehet ez? – kérdezte Ying, aki még alig látott valamit a kőtáblából, ami lassan tisztult a kutatónak köszönhetően.

- Ha jól látom akkor egy szöveg áll rajta. – vélte Karl közelebbről is szemügyre véve. – Bár nem ismerősek a betűk, így nem igazán tudnék belőle fordítani. Nem naiv az már biztos, szóval nem is azték.

- Akkor jobb lesz megörökíteni, aztán majd elemezzük. – szedte elő a kínai a fényképezőgépet és számos képet készített róla.

Csak nézegették, nézegették, még Jacques takarította, de többet nem tudott lebontani. Az ujjával egy leszedett több koszt is a tábláról, amit az ecset nem tudott lehozni. Abban a pillanatban a betűk kezdtek lassan szétfolyni. És lassan-lassan sima lett a kőtábla.

- Mi a fene történt vele? – nézte értetlenül Teo.

- Nem tudom. Nem csináltam semmit. – felelte a francia.

- Különleges, de mi történt vele? – értetlenkedett Karl is és kíváncsian figyelte a sima kőtáblát.

- Meg van örökítve, így nem vesztek el. – jelezte Ying.

- De mégis... nézzétek! – figyelte ismét a táblát a vezető.

Ugyanis a táblán ismét kezdtek kirajzolódni a betűk, csak most egészen mások. Egyáltalán nem hasonlítottak az ősi nyelvekre, de lassan, egyre inkább olvasható írás rajzolódott ki, amit Jacques olvasott fel, ugyanis teljesen francia volt. Először a saját nyelvén, majd a mindenki által érthető nyelven is felolvasta.

A francia szöveg

„Aki ezt az ajtót nyitja,
annak szíve hull a porba.
Toronyban a titok kulcsa,
Elvisz Téged a messzi múltba.”

- Vajon mit jelenthet? – nézett körbe a kínai.

- Az egy ajtó lenne? – nézett a falra Teo, ahol a kis kékes tárgyat találták.

- Minden bizonnyal, hacsak nem rejtőzik még ilyen ajtó másfelé is. – nézte a falakat Karl.

- De mi lehet a torony.

- Ha jól sejtem, a torony nem valódi toronyra utal, mert az itt élő népnek, sőt az aztékoknak sem voltak tornyaik. – vélte a magyar.

- Igen, csak piramisok és más építmények vannak, az emlékeim szerint, más toronyszerű építményekre nem emlékszem még véletlenül se.

- Akkor afféle metonímia lehet? – vélekedett a francia.

- Hmm, de mi lehet torony? Talán... nem hiszem. Nincs ötletem. – szólt Ying.

- Mit szólnak, ha mondjuk ráfogjuk ezekre a cseppkövekre. – mutatott közjük Karl, mert a falak mentén több is nőtt, álló és függő cseppkövek egyaránt. Bár sokan voltak, de inkább a nagyobbra pályáztak, mint mondjuk a kőtáblától másfél méterre álló legnagyobb cseppkő. Ahhoz mentek, de már az is nagyon száraz volt, hirtelen nem tudták, mit kezdjenek, inkább csak nézegették.

Majd nem volt jobb ötletük, Teofil megfogta a kő tetejét és lassan ide-oda próbálta mozgatni, vigyázott, nehogy letörje, ha esetleg mégse ez lenne az a torony. Ám próbálkozása

most nem volt hiábavaló, halk kattogásra lettek figyelmesek, miközben Teo mozgatta a követ. De akárhogy is lökdöste, az nem mozdult meg nagyon, ám látszódott, hogy mégis mozog.

- Nos, törjük le? – érdeklődött Jacques, miután a magyar abbahagyta a kő mozgatását.

- Nem tudom. Jobb ötletem nincs, és remélem, ez az a valami itt, amit keresünk, mert a kattogása erre vall. Ugyanis most se kattog. És ez azért elég meggyőzően néz ki, hogy mégis ez lenne az, bár nincs kedvem tönkretenni egy cseppkövet sem, mégis muszáj leszünk.

- Hát ti meg mit csináltok itt? – ugrott le a barlangba Niels.

- Jó, hogy jössz, barátom! – kiáltott Ying. – Nem ártana egy kis erő, bár négy meg tudnánk oldana, de egy erős ember mindennél többet ér.

- Miről van szó? – értetlenkedett Niels.

- Megtennéd nekünk azt a szívességet, hogy letöröd ennek a cseppkőnek a tetejét? – kérte Karl.

- Ha szépen megkértek, lehet róla szó. – jött közelebb a német. – Miért kell ezt a szép darabot tönkretenni? Nem kapunk érte?

- Ne aggódj, csak törd le. Ha nem tévedünk, akkor fontos dolog van benne.

- Benne? Mi történt itt, amíg nem voltam itt? Mi a fenét csináltatok egész nap? – fogta meg a tetejét, és letört belőle egy picit darabot. – Gondolom, ennél többet kéne, ugye?

- Jó lenne. – mondta a francia.

- Hát akkor legyen! De a felelősség a tiétek. – mutatott a négyesre Niels, majd mindkét kezével megfogta a képződmény felső részét és egy jól irányzott mozdulattal letörte azt. – Tessék! De mi a görcs ez?

Mindannyian csodájára jártak, mert a cseppkő kettétört, teljesen sima volt mindkét része, és valamilyen szerkezet pihent benne, amivel szépen is ki lehetett volna nyitni, csak-hogy Niels Nimtz tönkretette. Ám sem ő, sem a többiek nem tudták, mit is rejt a kődarab. Egy kis hatszögletű korong került elő, ott volt a cseppkő állva maradt részének tetején, a német pedig letette a földre a felső részt.

- Örülnék neki, ha elmondanátok mi folyik itt! Most őslakosokat keresünk vagy a jövő csúcstechnikáján dolgozunk?

- Ezt nézd meg. – invitálta Karl a kőtáblához és akkor Niels már kezdett ráeszmélni, hogy mégiscsak találtak valami fontosat. – Ez elég meggyőző?

- Minden bizonnyal. És mi lenni hatszögletű korong? – vette ki Ying a helyéről a kis darabot, amelynek zöldeskék színe jól mutatott, olyan érdekesnek és egyedülállónak tűnt, mintha semmi hasonló nem létezne. A fény felé fordítva minden irányba szivárványos ragyogást szórt szét, amely lenyűgözte az embereket.

- Ha nem tévedek, akkor ez lenne a kulcs, ami kinyissa a kaput. De az írás szerint, ha kinyitjuk, meghalunk. Most nem igazán értem, akkor miért jó ez? – érdeklődött Jacques.

- Meg kell próbálnunk, csak nem tudom, milyen hatással lehet arra a tárgyra. – gondolkodott Karl. – Mi van, ha robbanást idéz elő, elvégre nem ismerjük azt a valamit ott a falban.

- Szerintem annyira nem veszélyes. – nézegette Niels. – De azért nem próbálnám ki.

Sokáig tanakodtak, mit is tegyenek, de nem jutottak dűlőre. Nem tudták, hogy milyen anyagokról van szó. A versikét próbálták értelmezni, viszont nem jutottak előrébb. Ying felvetette, hogy lehet, csak az elő szövekre van hatással és aki odatartja az meghal. Jobb ötlete nem volt senkinek, de eléggé sok variációt hoztak elő. Tanakodtak és tanakodtak, hosszú perceken keresztül, de nem jutottak sehova.

Közel egy órányi tanakodás után Karl mégis döntött. Nem volt jobb ötletem és mivel egyik sem volt törékeny, hát úgy gondolta, hogy egy jól irányzott dobással talán sikerülhet. Nem mert kockáztatni az emberei és saját életét sem, ugyanakkor nem akarta világra hozni, hogy új anyagot találtak, meg egy rejtélyes kaput, amit nem tudnak kinyitni, mert úgy vélte, akkor más kutatók elveszik tőle a hírnevet. Pedig több éven keresztül foglalkozott ezzel. Nem akarta elveszteni. Tudta, hogy gyerekes dolog talán, ám jobbat nem tudott kitalálni.

- Akkor mindenki menjen ki innen. Vagy legalább a barlang másik végébe. Niels, bízunk benned! – tette a német vállára a kezét Karl. – Aztán hajrá!

- Ne aggódjatok, nem lesz baj... - felelte, majd halkán hozzátette – remélem. Nos, akkor készüljetek! – megvárta, míg mindenki átmegy a túlsó sarokba, aztán nekikezdett. – Egy, kettő, három!

Bemérte a távolságot, aztán egy jól irányzott enyhén íves dobással a kékes tárgy felé irányította a korongot. Az pedig ment célja felé, mint a villám, és furcsa irányt vett fel, mintha a falban lévő tárgy már vonzotta volna magához. És amikor elég közel ért hozzá, felgyorsult és magához húzta, egymáshoz tapadtak és egy ideig nem történt semmi. Majd egyre fényesebbek lettek, mire már Niels is megindult hátrafelé, nem akarta megvárni, mi is fog történni...

Odafent, és akik a piramisban voltak, egy gyenge rengést éreztek, de semmiféle robbanás hangját nem lehetett hallani. Akik a piramisban munkálkodtak azok jobban érezték az egész rezgést, és mindannyian megijedtek egy pillanatra. Nem tudták, honnan jöhetett, vagy csak egy egyszerű földmozgás volt-e. Yftah javaslatára Jörgen, Emese, Eliza és Nyikolej is a barlanghoz sietett. Futottak, ahogy csak tudtak, de néhol csak lassan, óvatos léptekkel tudtak haladni a romok miatt. A barlang bejáratához érve nem láttak semmit, ugyanis a lámpák egytől egyig kiégtek. Az orosz előkapott két kis lámpát és az egyiket Jörgen kezébe nyomta, majd lementek a barlangba. Sötét volt, és a barlang egyik végéből, ahová Niels a korongot dobta fehér füst terjengett. Nem tudták, hogy hova lettek a többiek, nem láttak senkit, és a füst ahelyett, hogy szétoszlott volna, leülepedett a talajra és terjedni kezdett.

- Mi a franc ez? – nézte a svéd ijedten, mert látható volt, hogy nem hagyományos füstől van szó. Majd köhögést hallott és hátrafordult. Ott voltak a többiek is, a földön feküdtek és akkor tértek magukhoz. – Mi történt itt?

- Mi folyik odalent? – kérdezte Emese.
- Nem tudom, hé, jól vagytok? – érdeklődött Nyikolej a többiektől.
- Igen, megvagyunk. – szölt Jacques.
- Mi történt? – ugrott le Ryan a barlangba. – Mit csináltatok itt?
- Nem tudom. Vagyis, kinyitottuk a kaput. – fogta a fejét Karl. – Ah, hát ez nem volt túl kellemes.

- Mi ez a fura füst? – lépett oda Ryan, majd lábával szét akarta oszlatni, de amint hozzáért, megdermedt, szemei felakadtak és a következő másodpercben holtan rogyott össze.

- Ryan! Mi van veled? – lépett közelebb Jörgen, de rögtön visszahőkölt mikor látta, hogy milyen gyorsasággal bomlik a teste. – Mi a jó bűdös franc ez?!

- Mi van? Mi történt már megint? – kérdezte az izraeli és minden olyan gyorsan zajlott. A többiek is feltápáskodtak a fal mellett, és akkor jutott eszébe Teofilnak a versike.

- „Annak szíve hull a porba...” – suttogta halkan, de Karl hallotta.

- A francba! Gyerünk, kifelé innen, mindenki! – kiáltott a vezető.

- Miért? Mi az már megint? – állt értetlenül Nyikolej.

- Ne kérdezz semmit, csak mássz ki rögtön! Tűnés, kifelé! – igyekezett Karl és Teo is, s akkorra már a legtöbben már kezdték érteni mi van. Gyorsan ki akartak menni, nehogy ők is áldozatul essenek, siettek, ahogy csak lehetett, a fehér füstszerűség pedig gyorsan közeledett.

- Menj már, menj! – sürgette Karl a többieket a létrán. Mindenki gyorsan és idegesen kapaszkodott fel a létrán. Egymás után rohantak kifelé, a fentiek segítettek nekik, de így se tudtak elég gyorsan mászni. Utoljára Jacques és Niels maradt lent.

- Hogy rohadjál meg te szaros! – köpött egyet a füstbe és várta volna, hogy Jacques kimásson. A francia ment is volna, de a lába már beleért a füstbe és már nem tudott felérni, holtan rogyott össze. – Baszd meg! – kiáltott Niels, mert már a létrát is körbefonta a füst.

- Gyere Niels! Mássz ki!

A német nem sokat bíbelődött, a lehető legmesszebről felugrott a létra és amilyen gyorsan csak tudott kimászott a barlangból. Mindannyian gyorsan kapkodták a levegőt, idegesek voltak és meg voltak rémülve, főleg, hogy ketten is meghaltak.

Mindenkit szinte sokkolt a látvány és egész nap idegesek voltak és a borzalmas képekre emlékeztek, amit láttak, hogy a furcsa füst milyen gyorsan bomlasztotta szét a két embert, nem hagyott menekülési esélyt nekik, pedig nem akartak semmi rosszat. Csak felderítők voltak és kutattak egy régi letűnt kort, mégis belehaltak. Nem tehettek ellene semmit.

Karl rádión jelentette az esetet a központnak és hogy mit találtak, akik megígérték, hogy másnap küldenek egy egységet, akik megvizsgálják a tárgyakat és hogy mi is történhetett. Egészen este hétig mindenki a sátrába húzódott vissza, ki sem mozdultak, de tudták, hogy másnap tovább kell folytatniuk az egészet. Karl sajnálta az embereit, de nem tehetett róla, ezt ő is tudta, így alakult, habár a lehető legtragikusabban.

Még este hét körül visszamentek a barlanghoz, szétnézni, hogy változott-e egyáltalán valami. Meglepődve, ám egyben megkönnyebbülve is tapasztalták, hogy a fehér füstszerű valami eltűnt. Talán elpárolgott vagy nem tudták, hova lett, de remélték, már nincs sehol a közelben még egy kis része sem. Félték tőle. Amennyire csak lehetett, a lehető legjobban.

- És most mi legyen? – érdeklődött Niels.

- Javaslom, menjünk le. – mondta kissé félve Karl.

- Biztos, hogy ez jó ötlet?

- Nem, de jobbat nem tudok. Nincs ilyen eszközünk, amivel megfigyelhetnénk, hogy jelen van-e még az az anyag. Vagy időzzünk egész nap itt fölötte?

- Hát nem tudom melyik a jobb megoldás. Én szívem szerint itt maradnék.

- Igen, talán ez a helyes, így a szív nem hullana a porba. Csakhogy van egy baj. Ami eléggé zavaró, hogy érdekel, mi is lehet amögött az ajtó mögött, amit sikerült így kirobantunk.

- Engem is érdekel és nagyon is kíváncsivá tesz, de nem gondolod, hogy várni kéne még ezzel?

- Meglehet, fogalmam sincs, így, ezek után.

- Én nem vagyok egy beszari alak, de azért ezzel a füsttel elég könnyen meggyúlhat a bajunk. Ha még itt van, ami nem igazán lenne örömteli eset.

- Tudod mit, én megyek. – felelte Karl és belekapaszzkodott a létrába, majd odalent jól szétnézett, de sehol sem látott semmit. Semmilyen fehér füstöt, bár a koromsötétség nem volt valami túl nyugtató, sokkal inkább idegessé tette a vezetőt. De nem akart meghátrálni.

Szétnézett, és miután látta, hogy sehol semmi, leugrott a barlangba. Kísérteties csend és sötét fogadta, egy apró neszt se hallott és talán ez így még aggasztóbbá tette a helyzetet. A halotti csendbe Niels hangja vitt egy kis életet és megnyugvást.

- Na jó, lemegyek én is. – mondta, azzal leugrott a barlangba Karl mellé. Mindketten eléggé félték, de a németben az erő, a vezetőben pedig a kíváncsiság kerekedett felül és jobbnak látták, ha csinálnak is valamit. Elindultak a kiobbant kapu felé, és lámpájukkal mindenfelé világítottak, nehogy valami meglepetés is érje őket.

- Van itt valaki? – kérdezte valaki, amit a barlang falai mindenfelé elvittek.

- Jörogen, te vagy az? – érdeklődött Karl.

- Igen. Odalent vagytok?

- Egy kis erőt kellett vennünk magunkon, de igen, lent vagyunk. Niels is itt van.

- Nincs semmi veszélyes? Mert nem szívesen megyek le a halálomba.

- Nincs. Már itt vagyunk vagy két perce. Nincs semmi bajunk. – felelte a német.

- Na jó, akkor megyek én is. – és a két ember mögött hamarosan egy újabb fény jelent meg mindenfelé mozogva. – Wow, ez már nem semmi. – nézte a svéd a bejáratot, aztán gyorsan a többiek után sietett.

- Csak óvatosan! Ki tudja mi lehet még itt. – lépett közelebb a kapuhoz Karl. A talaj tele volt kisebb-nagyobb földdarabokkal, azután lassan, de biztosan felsorakoztak egymás mellett a bejáratnál. Odabent még sötétebb volt, még a koromnál is sokkal sötétebb. A

lámpák fénye nem volt elég erős ahhoz, hogy messzire hatoljon, így inkább csak a közeli talajt világították meg és a falakat.

- Ilyen sötétben se jártam még.
- Én sem. Nagyon titokzatosnak tűnik.
- Szerintem az is. – felelte Niels.

Egyre beljebb mentek és megpróbálták egymás mellett haladni és nem eltévedni, bár azért annyira még látták egymást a lámpafénynél. Már vagy ötven métert megtettek, és még mindig csak a nagy sötétben haladtak. Nem tudták mekkora lehetett az a barlang, csak találgattak milyen széles és hosszú az az új rész, de azt mindenesetre érezték, hogy eleinte egy picit lejtett. Azóta már megtettek vagy húsz métert és ismét egyenes talajon jártak.

- Ááá! – hallatszódott a svéd hangja, majd egy nagy koppanás és puffanás, az egyik lámpa pedig egy picit elrepült.

- Jörgen, jól vagy? Merre vagy? – kérdezte Karl, de akkor észrevette, hogy mintha oldódna a sötétség, mert hirtelen meglátta a földön fekvő embert, aki valamilyen lépcsőszerűségben esett hasasra.

- Világosodik egy barlangban? – nézett szét Niels, miközben már ő is látta halványan a többiek körvonalait.

- Nem tudom, sajnos a mai nap már elég sok mindent történt. – hajolt le a vezető.
– Gyere, kelj fel! – majd felrántotta a földön fekvő embert.

- Kösz! – porolta le magát Jörgen, de addigra már annyira világos lett, hogy látták, mibe is bukott fel a társuk. Egy nagy kör alakú emelvény, melyet két lépcsőfok tett még szélesebbé. A lámpa pedig ott feküdt az emelvényen és a plafon felé világított. Hát az nem volt túl változatos, mindenhol a szokásos képét mutatta, de jóval magasabban volt, annak a lejtőnek köszönhetően a bejáratnál. A sötétség csak egy bizonyos fokig szállt fel, és így már mindannyian látták egymást, olyan fényviszonyok uralkodtak, mintha hajnalodna. Az emberek hosszú percekig csodálkoztak, végül felsétáltak az emelvényre.

- Tehát találtunk egy újabb részt a barlangban, és egy kör alakú emelvényt. – sétált fel rá Karl és csak akkor pillantotta meg a közepén álló közel másfél méter magas oszlopszerű valamit. – Na nézd csak, valamit itt hagytak nekünk.

- De mi ez? – álltak körbe mindhárman. A lámpákat a tárgyra szegezték és látták, hogy egy négyzet alapú oszlop, melynek oldalaiából három-három téglatest alapú kinövés törte meg sima felületét. A teteje pedig magát a piramist ábrázolta, vagyis nagyon hasonlított rá, de mégsem teljesen az volt, inkább egy gúlára hasonlított, több helyen is megtört a felszínnel. Tetején pedig egy kis négyzet állt ki, amely gyémántból vagy hasonló más anyagból készülhetett.

- Nem tudom, de egyszerre örülök és félek tőle. A kérdés tehát az, mi is ez a valami?

- Hmm, az egy egész jó kérdés. – vizsgálta meg közelebbről lámpafény mellett Niels a kiálló részeket, de nem jött rá semmire, nem volt rajta semmilyen írás, így még csak véletlenül sem tudott volna fordítani. De azért a kezével finoman vezette a vonalakat, majd kicsit megnyomta. Az volt az egészben a különös, hogy működött is. Mármint benyomódott

az egyik kis téglatest. – oh, oh!

- Mi az? – kérdezte Karl és odament a német mellé.

- Nem tudom, megnyomtam ezt a valamit, ma már elég sok minden történt és nem biztos, hogy ez túl sok jóval fog kecsegtetni.

- Húha. – hallottak Jörgen hangját, mire mindketten odafordultak és tényleg egy lenyűgöző dolgot láttak. Az emelvény egyik részének a pereméről egy kis valami kezdett kiemelkedni furcsa fém hangot okozva ezzel, ami nem volt kellemetlen, ám ennek ellenére szokatlanul hatott a fülekre.

- Mi lehet ez? – lépett egyet hátra a vezető, mert nem tudta mit rejthet magában, de a valami körülbelül tíz centi hosszú és vagy öt centi vastag volt, de folyamatosan emelkedett és egyre inkább a kör egy részét rajzolta ki, ami az emelvény közepe felé mutatott. Ez a művelet nem tartott tovább tíz másodpercnél. Amikor egy vonalba került az emelvény közepén lévő kiálló oszloppal, akkor egy kattanással megállt és az oszlopon lévő kis téglatest vissza kiugrott a helyére.

- Nos ez érdekes, bár nem tudom mennyire veszélytelen.

- Viccből biztosan nem építenek ideje ilyesmit. – nézte Karl a kiálló darabot, aminek a teteje vagy hat méterre lehetett tőlük. – Meg kéne vizsgálni, mielőtt bármihez hozzányúlunk.

- Na jó, de mit lehet ezen vizsgálni? Nincs rajta semmilyen jel vagy alakzat, csak nyomkodni lehet, szétszedni semmiképp. – vélte Niels.

- Nem szívesen nyomkodom ezeket a téglatesteket. – nézte a vezető az előbb kiemelkedett részt még mindig, majd egyet hátralépett, és óhatatlanul is hozzáért az egyik kis gombhoz. – Ajaj!

- Mi az?

- Hozzáértem az egyikhez, nem szándékosan.

- Hmm, mindenesetre most nem történik semmi, legalábbis úgy tűnik. – nézett szét a lámpáját forgatva a svéd.

- Talán elromlott volna? Elég hamar tönkrement akkor. – mormogta a német.

- Nem igazán akar működni, bármi legyen is ez. – világított most az oszlopra Jörgen, majd odalépett és benyomott még pár gombot, de nem történt semmi.

- Jobb lenne nem piszkálni! – mondta egy kis szigorral Karl.

- Már ötöt megnyomtam és semmi. – nézett a plafonra a svéd és várta a csodát, vagy bármi mást, igaz, már kaptak belőle egy keveset. – Hát ez tényleg nem működik. – tényszerűen rá az oszlop tetejére, mire még három ív kezdett el emelkedni, mintha egy négyzet egy-egy sarkai lennének és pillanatok alatt összeértek a közepén és így egy gömböt alkottak, persze csak a vázát.

- Mi a fenét csináltál?! – kiáltott Karl.

- Nem tudom. Fogalmam sincs.

- Úgy tűnik mégse romlott el. – nézett körbe Niels. – Jobb lenne kimenni innen, nem gondoljátok? – vélte, és már indult volna el, mikor a vázból olyan egy méter húsz centi körül egy-egy kis rész csapódott ki, melyek szintén egybeértek és teljes kört alkottak, végig a másik négy ívet is érintve, így már tényleg egy gömb vázát adták.

- Mi a fene folyik itt? Jobb lesz lelépni! – kiáltott Karl, de akkor már mintha késő lett volna. Egy halk hang kezdett egyre erősödni és másodpercek alatt felizzottak a tartószerkezetek, csak nem vörös, hanem fehér színt adtak egy kis késsel merítve, aztán a következő pillanatban egy hatalmas fényesség követte az egészet, majd a három ember eltűnt, és ismét sötét terített be az egész termet. Az emelvényen helyettünk sok edény, virág és gyümölcs jelent meg. Majd egy újabb másodpercben a gömb alkotóelemei is visszatértek az emelvény alá, ahonnan előjöttek. Ismét a megszokott képét mutatta, minden sötétbe borult és a többiek mit sem sejtve voltak a felszínen, még mindig a köd miatt idegeskedve.

Egy ős, szakállas öregember üldögélt a székében és pipázgatva nézte a várost, ami a mélyben feküdt, vagy háromszáz méterrel lejjebb. Ő pedig egy magas sziklafalon a kedvenc kis hintaszékében ücsörgött és szívta a finom dohányt. Arca ráncos volt, és furcsa régi módi ruhába öltözve figyelte a tájat, ahol modern és régi épületek egyaránt előfordultak. Arca kicsit más színű volt a megszokottnál, mintha rézbőrű lett volna. A ruhája is, mint valamilyen ősi indián kultúra eleme lenne. Nem láthatni embert manapság ilyen viseletben, maximum valamilyen karneválokon, de hát most nem volt sehol semmi.

Mellette nem messze két hatalmas kör alakú emelvény állt, mindkettőnek a közepén kinőtt valami és a kört négy oldalról egy-egy oszlop övezte, de nem tartott semmit, csak mint díszítőelem állt ott. Mellettük itt-ott elszórva néhány doboz is látszódott.

Csend ült a tájon, csak a madarak csicseregtek a közeli fákon, na meg néha a városból is felszűrődött egy-két hang, de alapjában véve csendes és nyugodt hely volt, nem zavarta meg semmi az öreget... amíg egyszer csak valami furcsa, szokatlan hangot nem hallott. Egy furcsa zajt, melyet még talán sosem hallhatott, ám eszébe jutott valami és oldalra fordította a fejét. És igen, minden úgy volt, ahogy az emlékeiben, vagyis a mondában le volt írva. Az idős ember balra nézett és látta, hogy az emelvényből 4 valami emelkedik ki, mely lassan középen összeér és egy gömböt alkot, majd az oldalai közül ismét előbukkan valami és azok is összeérnek egy kört alkotva középen. Majd egy fényesség, ami egy pillanatra megvakítja őt, de aztán lassan visszatér a látása, és úgy tűnt fel előtte három ember.

Egy ideig mind a négyen meredten néztek valamilyen irányba, nem igazán tudták, hogy mi történt, valaki sejtette, de pontosan egyikük sem tudott volna válaszolni.

- Üdvözlét! – köszönt nekik végül az öreg.

- Üdv! – intett még mindig meglepetten Karl, majd egy kis fejrázás után körbenézett.
– Hol vagyunk?

- Ha jól sejtem elég messze vagytok az otthonotoktól. Jó sok időbe került míg megtaláltatok és használni tudtátok.

- Ööö... miről van most szó?

- Az átjáróról. – tápáskodott fel az öreg és elindult feléjük. – Tudjátok, már rég vártunk titeket, vagyis az embereket a Földről. Nekünk idő előtt el kellett hagyni azt.

- Sajnos még mindig nem igazán értjük szerintem. – szólalt meg már Niels is.

- Majd megfogjátok. Nem kell elsietni semmit. – ért oda az egyik dobozhoz és kinyi-

totta azt. Majd elővett belőle egy kürtöt és jól megfújta azt. Mély hangja bejárta az egész környéket. Hosszú másodperceken át hallatszódott a harsona zenéje, amely betöltött mindent. Miután végzett az öreg, visszatette a dobozba és lezárta a tetejét.

- Nos, hol is vagyunk és mi fog történni? – érdeklődött Karl.

- Akkor kezdjük az elején. – sétált vissza a székéhez az öreg, de nem ült le, hanem csak nekitámaszkodott a karfájának. A három ember követte őt és érdeklődve figyelték, mit is fog mondani. – Minden évszázadokkal ezelőtt kezdődött. Mikor a Cortez nevezetű úriember megjelent. Talán ismerik is, ugye?

- Minden bizonnyal. De kezdenek derengeni dolgok.

- Ugye-ugye. Mikor ő megjelent előntötte népünket a vér és a pusztulás. Nem csak ő volt az egyedüli, jöttek mások is, és nem hagytak esélyt. Ezért jobbnak láttuk, ha nem nézzük tétlenül a pusztítást, ugyanakkor nem is voltunk hajlandóak megölni az embereket, nem vagyunk gyilkosok, nem úgy, mint akkor ők. Harcoltunk ellenük, de csak kis erővel, és mentettük, ami menthető. Látják itt ezt a várost? Itt élünk most. De néztek már azóta hátra is? – intett mögéjük az öreg, és tényleg, eddig egyiküknek sem jutott eszébe hátranézni. Most megtették és mindannyian csodálkozva néztek.

- Ez... ez... csodálatos. – felelte ámulva Jörgen.

- Ilyet még sosem láttam, valószínűleg nem véletlenül. – nézett a tetejére Karl.

- Igen, igen, pontosan. Nem menthettünk meg mindent, csak ami a fejünkben volt, de ezt mind sikerült újratereíteni. – bólogatott az idős ember.

Ugyanis mögöttük nem állt más, mint körülbelül egy kilométer oldalú és vagy hétszáz méter magas óriási monstrum épület, melyre több ezer lépcső vezetett fel. A tetejére már nem látszódott fel, olyan magasan volt. De a művészi megmunkált felületből, a gyönyörű díszítésből, a falakból, a lépcsőből, mindenütt látszott, hogy szépen ápolják és nem hagyják leromlani az állapotát. Egy nap piramisról volt itt szó, talán a valaha látott legnagyobb piramisról, ami ennyire modernül nézett ki.

- Igen, ez az, a piramisunk. Sok munka árán, de mióta idejutottunk, hát volt mit tenni. A Nap piramisa felépült. Távolabb van egy másik is, az ellenkező irányba, az a Holdé.

- Csodálatosak. – mosolygott Karl.

- És mik azok a valamik? – érdeklődött Niels, mert látta, hogy a városból több kis valami emelkedik fel és közeledik feléjük.

- Csak a fogadóbizottság. Már rég vártuk magukat, mint mondtam. A kürt szó adta a jelet. Azt hiszem, nyugodt szívvel mondhatom. Isten hozta az Indiánok földjén!

- Mindenki idemenekült el a hódítók elől? – kérdezte Karl.

- Mindenki, aki csak tudott. Rengeteget megöltek közülünk, de mint látják, túléltek. És alkotunk, élünk, virágzik az országunk.

A távolban pedig gyorsan közeledett három kis apró valami, ami egyre nagyobb lett és lassan három szitakötőhöz hasonló alakzat rajzolódott ki, melynek szárnyai le fel mozogtak és elől egy félgömb alakú üvegben ültek hárman is, egy pedig irányított. Gyönyörű ezüstkekes színben ragyogott mindhárom és oldalukon furcsa jelek és szimbólumok tűntek fel.

- Nem néznek ki rosszul. – csodálta őket is Jörgen.

- Az már biztos. – helyeselt a német.

Nemsokára elrepültek felettük, de alig hallatszódott bármi zaj is, csak a csapkodás a levegőben és egy halk morajlás. A köremelvények mögött ereszkedtek le és három pár lábbon állt mindegyik. Nagyon jól néztek ki. Majd felnyílt a gömb eleje és sorban kiszálltak az emberek, pontosan tizen. Odasétáltak az utazókhoz és meghajoltak előttük.

- Köszöntünk titeket! – lépett elő az egyik magas rangú vezér, talán a vezető lehetett. Mindenkin a megszokott és kicsit más mintájú népviselet volt, a vezetőn pedig még több minden, fején még a régi emléket idéző félkör alakú, tollból készített dísz is kiemelte a többiek közül.

- Mi is üdvözlünk téged és a néped! – szólt Karl és meglepődötten vizsgálta az embereket is, a ruhájukat, és a gépeiket.

- Amint látom, hát megtaláltátok az átjárót. És hogy sikerült átkerülnötök ide? Nem egyszerű ide eljutni ám. Volt valami támpont?

- Azt hiszem mindez a véletlen műve volt. Nem szándékoztunk sehova se eljutni, igaz, tudósok és kutatók vagyunk, de ezt nem gondoltuk volna.

- De most már itt vagytok. Népünk eddig biztonságban, nyugalomban és békében élt, remélem nem azért jöttetek, hogy ismét felzavarjátok a békét a világunkban. Tudjátok sajnos vannak előítéleteink a fehér emberekkel szemben, amik még azóta se múltak el.

- Elhiszem, de azóta már minden más lett. Változnak az idők.

- Igen, mint itt is.

- Az őseink bűnei miatt mi is hibásak maradunk és megpróbáljuk jóvátenni ahogy csak lehet. Nem szándékozunk ártani senkinek sem.

- Ezt örömmel halljuk. Bár nem tudjuk mi a helyzet a Földön. Sokan tudnak az átjáró létezéséről? Vagy csak ti voltatok olyan kiváltságosak, hogy megtaláltátok és használtátok ezt?

- Csak mi találtuk meg és véletlenül használtuk. Először láttuk ezt a furcsa, de varázslatos szerkezetet. – szólt Niels.

- Hm, érdekes, ilyen ritkán fordul elő, hogy az ember véletlenül jut el ide és nem is tud semmiről. De úgy látszik vannak még csodák.

- Csodák mindig vannak testvérem. – szólt az öreg is. – De legtöbbször el vannak rejtve a szem elől és nem is szemmel kell keresni.

- Minél inkább szívvel? – fordult az idős emberhez Karl.

- Oh, igen-igen.

- És... elnézést a kérdésért, de nagyon foglalkoztat most ez. – hívta magára a figyelmet Jörgen. – De mi volt az a fehér fojtó kód vagy mi, megölt több emberünket is?

- Rég volt, és nem tudom pontosan, hogy mi is lehetett, de talán a Fehér Cerberus az, akit ti látattok. – felelte a vezető. – Egy védelmi mechanizmus, amely megvédi a kaput, elvileg... de pontosan már mi sem tudjuk szerintem, túl régóta eljöttünk a Földről és nem jegyeztünk mindent fel, amit hátrahagytunk.

- Értem. És ugye vissza lehet jutni ezzel a szerkezettel a Földre?

- Igen, hogyne. Meg is fogjuk mutatni. És azt hiszem előbb nektek is beszélgetek kell az otthoniakkal, mielőtt ismét eljöttök ide. Nekünk meg kell beszélnünk a néppel és a többi vezetővel, hogy mi is legyen a következő lépés. Ne értsétek félre, örülünk, hogy itt vagytok, de még mindig számos fenntartásunk van, bár bízunk benne, hogy a pesszimizmusunkat el tudjátok oszlatni.

- Igyekszünk. És most akkor, irány haza? – kérdezte Niels.

- Azt hiszem ez lenne a helyes megoldás. És remélem nem befolyásol semmit ez a gyors távozás.

- Nem, nem hiszem, bár meglepő és furcsa, szokatlan minden. Egy másik világ, új csodák és megannyi érdekes dolog, amiről eddig még nem is álmodtunk. – mondta Karl. – Mindannyian nektek szenteltük az életünket és minden apró mozzanatot fel akartunk építeni, találtunk rengeteg érdekességet és hiányzó láncszemeket, csak az idő volt mindig az, ami hátráltatott. De igrszünk minél előbb visszatérni, ha...

- Ha tudnátok hogy kell ide eljutni? – kérdezte gyorsan az idősebb indián. – Nos, testvéreim, ezen könnyen segíthetünk. Mondjuk ezzel. – húzott elő egyik erszényéből egy kis tekercset, amin az átjáró használata volt feltüntetve. – Itt van minden, ami szükséges. A bizalom érdekében.

- Köszönjük.

- Remélem, minél előbb visszatértek. Menjetek Békével és térjete vissza ugyanígy. Várunk benneteket!

Az egyik indián odaállt a kör közepén lévő emelvényhez és beállította a szükséges paramétereket. Aztán intett az embereknek, hogy mehetnek. Ők felsétáltak az emelvényre és még mielőtt elindultak volna haza, jó alaposan körbenéztek.

- Jó utat hazafelé! Mindjárt otthon lesztek! – köszönt el a vezető és a többiek is figyelték az utazókat. Az átjárót késleltetve indult egy picit, így állította be, de aztán felhúzódtak a körök, és ismét egy nagy fényesség közepette az emberek pár pillanat múltán már ugyanabban a barlangban találták magukat, ahonnan nemrég elindultak. Furcsállták az egészet, mintha nem is igazi lett volna minden, de mégis. Érezték, hogy nagy változás fog bekövetkezni majd az életükben és ezért ők tettek valamit. Karl megnézte a tekercset és rajta voltak a rajzok, körülbelül két nagy írólap nagyságban. Ennek azért örültek.

- Végre megérte annyi éven át kutatni! – örült a régész, de gyorsan hozzátette. – És mégse történt semmi, mégis elvesztettünk barátokat... ezt ő értük kell tennünk.

- Igen, megteszünk mindent! – felelte Jörgen.

Lassan elindultak visszafelé, hogy hírt vigyenek egy olyan eseményről és egy olyan tárgyról, amit ők is alig hittek el egy pillanatig, miután azonban egyre jobban belegondoltak, annál inkább érthetőbb lett számukra és később már ábrándoztak, hogy mennyi lehetőségük lehet ebben. Remélték, hogy a kormány és az ország célja nem a kizsákmányolás lesz, mert az az egyet a lehető legtávolabbról el szerették volna kerülni és inkább egy szép, virágzó barátságot akartak kiépíteni. De nem látták a jövőt és a múlt árnyai kicsit borúsan estek a jövőre, mégis reménykedtek, hisz még az megmaradt nekik, és a bizalom, ami az övék volt...

Minden csak az embereken múlik, hogyan is cselekednek. Meggondoltan, ami a jövőt építi és virágba borítja azt vagy pedig megfontolatlanul rohannak bele a vesztségbe és csak a jelennek élnek?

Scott McBayer

2005. április 10.